

1 Oct. 1916.

No. 19.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

☐	Voorwaar, zeg Ik u, de sleutelen van dit koninkrijk zullen nimmer van U	☐
☐	genomen worden terwijl gij in deze wereld zijt, nog in de toekomstige wereld;	☐
☐	niettemin, door u zullen de orakelen aan een ander gegeven worden.	☐
☐	GOD DE HEER aan JOSEPH SMITH.	☐

TIENDEN.

Wij missen, zoo als in normale tijden, de gelegenheid, het voorrecht, of zooals wij het verkiezen te noemen, een groot aantal zendelingen in ons land te hebben die, behalve dat zij uitgezonden zijn om hunnen tijd te besteden door de menschen in de wereld het evangelie te prediken, en te trachten nieuwe onderzoekers te vinden, — ook geregeld de verschillende „huishoudingen des geloofs” bezoeken om den leden te wijzen op de verschillende verplichtingen van het evangelie, alsmede hen te onderwijzen in datgene wat onderwezen behoort te worden, zullen de Heiligen der laatste dagen steeds een goed begrip houden van de leerstukken der Kerk waarvan zij ledematen zijn geworden door den doop, en de andere eerste beginselen, door hen omhelsd.

Het is de gewoonte, het gebruik, en het is den zendelingen door de autoriteiten der Kerk als plicht voorgeschreven geworden elkeen die gedoopt wensch te worden door goddelijke volmacht en zoodoende een ingang wensch te maken in het Koninkrijk van God, te onderrichten aangaande de tienden en het betalen daarvan.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, opgericht door goddelijke openbaring, en bijgevolg hare instructies ontvangende direct van omhoog, heeft niet zooals zulks met andere kerken het geval is, een soort belasting, geheven van hare leden om te voorzien in de onkosten te maken met betrekking tot het werk wat de gemeenschap zich ten doel stelt, maar volgt hierin getrouwelijk na het voorschrift reeds in aloude dagen den kinderen Israëls gegeven, en sedert dien bevestigd door den Zoon van God en als een onderdeel in Zijn evangelie opgenomen, namelijk dat elkeen geheel vrijwillig zooveel van zijn vermogen, zijn verdienste en heel zijn inkomen af zoude staan als noodig was om het werk des Heeren te onderhouden en voortgang te doen hebben.

Die bijdragen worden in den regel tienden genaamd. De naam reeds drukt het beginsel uit, en doet zien wat eigenlijk zeggen wil een tiende te betalen. Evenwel echter, tiende betalen wil niet zeggen dat een tiende deel moet worden gegeven van al het inkomen wat de Heer geschonken heeft aan hen die Zijnen wil getrouwelijk wenschen te volbrengen, maar het wil zeggen dat het minste wat gegeven dient te worden, één tiende behoorde te zijn van het jaarlijksch inkomen.

Zooals gezegd, reeds in de dagen van de vroegste oudheid was door den Heer aan Zijn volk, wat toen nog slechts in wording was, gezegd geworden dat zij een tiende zouden betalen van al hetgeen inkwam, en dewijl toen nog niet zooals nu er een zeker soort geld bestond wat als waardemeter gold, zoo werd, in de meeste gevallen alstoen de tiende opgebracht in natura. Dat wil zeggen, de tiende werd betaald in den vorm van landbouwproducten, van vee of wat ook het eigendom was van den tiendebetaler. In Leviticus 27 : 30 lezen wij reeds dat van alle tienden des lands, van het zaad des lands, en van de vrucht des geboomte de tienden des Heeren waren, en bijgevolg heilig. De instelling van „tienden” is ouder zelfs dan de Mozaïsche bedeeling, want wij vinden in den Bijbel reeds gewag er van gemaakt dat beiden, Abraham en Jakob, tienden betaalden, en beiden leefden in een tijdperk dat aloud Israël nog niet bestond. Abraham, terugkeerende van een overwinnenden veldslag, ontmoette Melchizedek, koning van Salem, en een „priester van den Allerhoogsten God”, en, zijne priesterlijke afkomst erkennende, „gaf hij hem de tiende van alles.” (Gen. 14 : 28-20). Jakob deed een vrijwillige gelofte aan den Heer om een tiende af te staan van alles wat in zijn bezit zoude komen te geraken. (Gen. 28 : 22).

In verband met voorschriften door den Heer gegeven aan Israël, lezen wij in Deut. 14 : 22-26, het volgende: „Gij zult getrouwelijk verdienen al het inkomen uws zaads, dat elk jaar van het land voortkomt. En voor het aangezicht des Heeren, uws Gods, ter plaatse die Hij verkiezen zal, om Zijnen naam aldaar te doen wonen, zult gij eten de tienden van uw koren, van uwen most, en van uwe olie, en de eerstgeboorten uwer runderen en uwer schapen; opdat gij den Heere uwen God leert vreezen alle dagen. Wanneer dan nog de weg voor u te veel zal zijn, dat gij zulks niet zoudt kunnen heendragen, omdat de plaats te verre van u zal zijn, die de Heere, uw God, verkiezen zal, om Zijnen naam aldaar te stellen; wanneer de Heere, uw God, u zal gezegend hebben; zoo maakt het tot geld, en bindt het geld in uwe hand, en gaat naar de plaats, die de Heere, uw God, verkiezen zal; en geeft dat geld voor alles, wat uwe ziel gelust, voor runderen en voor schapen, en voor wijn, en voor sterken drank, en voor alles, wat uwe ziel van u begeeren zal, en eet aldaar voor het aangezicht des Heeren uws Gods, en weest vroolijk, gij en uw huis.”

Wij zien hier uit hoe de Heere ten allen tijde geboden gaf in overeenstemming met de draagkracht en het stadium van ontwikkeling waarop het volk, wat de voorschriften van den Heer ontving, — stond. Behalve dat den Joden alhier werd toegestaan hetgeen zij als tienden behoorden te betalen, in geld om te zetten, en op die wijze hun offer mochten brengen, was hun eveneens toegestaan heen te gaan en eenen feestmaaltijd te bereiden van het geld der tienden, om daar door hunnen lust zich van hunne heilige verplichtingen te kwijten, op te wekken. Wij hebben hier in oogenschouw te nemen dat des Heeren volk zich nog slechts in het eerste tijdperk van ontwikkeling bevond, en zij nog in menig opzicht iets hadden te leeren. De Heer verlangde nog niet van hen dat zij Hem uit liefde zouden dienen en dat die liefde reeds sterk genoeg zoude zijn hen te inspireeren een tiende deel van hun vermogen en inkomsten geheel uit vrije liefde op te offeren voor Zijnen dienst. Pas later, wanneer zij verder op den weg van geestelijke vooruitgang zouden zijn gekomen, zou de Heer deze voorschriften en geboden wijzigen, in dien zin dat een aardsch voordeel of genot niet meer van invloed op hun besluit zoude zijn om dien-aangaande datgene te doen wat de Heer het recht had van Zijne kinderen, die Hij alles wat zij noodig hadden in ruime mate had geschonken, te verlangen. Hier gold voorloopig een gebod met eene belofte er bij, als 't ware om de zaak voor hen aanlokkelijk te maken.

Voorts waren verder de Mozaïsche instellingen duidelijk omschreven met betrekking tot het verlangen van een tiende aan den Heer te offeren. Lev. 27:30—34 zegt als volgt: „Ook alle tienden des lands, van het zaad des lands, van de vrucht van het geboomte, zijn des Heeren, zij zijn den Heere heilig. Maar zoo iemand van zijne tienden immers iets lossen zal, hij zal zijn vijfde deel daarboven toedoen, Aangaande al de tienden van runderen en klein vee, alles wat onder de roede zal doorgaan, het tiende zal den Heere heilig zijn. Hij zal tusschen het goede en het kwade niet onderzoeken; hij zal het ook niet verwisselen; maar indien hij het immers verwisselen zal, zoo zal dit, en wat daarvoor verwisseld is, heilig zijn; het zal niet gelost worden. Dit zijn de geboden die de Heere Mozes geboden heeft, aan de kinderen Israëls, op den berg Sināi.”

De tiende moest alzoo worden betaald zooals het voorkwam, zonder naar goed of slecht te zoeken. Onder sommige omstandigheden echter kon iemand de tiende lossen door de waarde er van op een andere wijze te betalen, maar in zoodanig geval moest hij één vijfde van de tiende bijvoegen. De tienden van alle Israëlieten moesten betaald worden aan de Levieten, als een erfenis, hen gegeven ter erkenning van hunnen dienst in het werk van den tabernakel; en zij — de Levieten — moesten wederkeerig een tiende betalen van wat door

hen ontvangen was, en dit tiende van de tienden was voor de priesters. Een straf voor het niet opvolgen van dit gebod was niet ingesteld, waaruit duidelijk de gevolgtrekking kan worden gemaakt dat de Heer van den beginne af aan dit betalen van tienden beschouwde als een vrijwillige offerande, en dat een behoorlijk plichtsgevoel alleen voldoende zou zijn den kinderen Israëls te nopen in dit opzicht eerlijk te handelen. Wel leert ons de geschiedenis van het aloude verbonds-volk dat zij, evenals bij zoovele andere dingen, lang niet altijd getrouw zijn geweest in het volbrengen van deze wet, hoewel er in de geschiedenis van het volk ook tijdstippen zijn aan te wijzen dat zij, zeer gezegend door de milde hand des Heeren, op hunne beurt ook gewillig waren om de goede gaven hen geschonken, in dit opzicht te erkennen. In den loop der hervorming, in 't leven geroepen door den vromen koning Hiskia, toonde het volk hunne bekeering aan door onmiddelijk in grooten overvloed hunne tienden te betalen. Dit opmerkende, deed Hiskia navraag naar de bron van zoodanigen overvloed, en kreeg hij ten antwoord, van Azarja, de hoogepriester van het huis Zadok, dat vanaf het oogenblik afaan dat men begonnen was deze heffing naar het huis des Heeren te brengen, de Heer Zijn volk zóó zeer had gezegend, dat die veelheid over was gebleven. Helaas, zooals gezegd, niet altijd bleef het volk getrouw in deze wet, en ten laatste vond een andere, later komende profeet, Maleachi namelijk, aanleiding om te zeggen: „Van uwer vaderen dagen af, zijt gij afgeweken van Mijne (des Heeren) inzettingen, en hebt ze niet bewaard; keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeeren, zegt de Heere der heirscharen; maar gij zegt: Waarin zullen wij wederkeeren? Zal een mensch God berooven? maar gij berooft Mij, en zegt: Waarin berooven wij U? In de tienden en het heoffer. Met eenen vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het gansche volk. Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geene schuren genoeg zullen wezen. (Mal. 3: 7—10).

Dat ook in de latere tijden, toen de Heer zelf op de wereld was, nog onder aloud Israëel de wet der tiende, voor een deel althans, in eere werd gehouden, blijkt ons duidelijk uit hetgeen Jezus zeide tot de Farizeën, die zich zoo gaarne mochten beroemen op hunne goede en wetgetrouwe werken. Zelfs ten koste van het „zwaardere gedeelte der wet”, en om deze onbeschaamdheid juist was het dat de Heere hen strengelijk berispte. (Math. 23: 23).

Dit alles evenwel was vroeger zoo, en staat er beschreven in den Bijbel, die ons verslag geeft van de handelingen van God met Zijne kinderen in die dagen, en in zoo menig opzicht voor ons eene bevestiging is van de voorschriften door den Heer in deze tijden, door

middel van nieuwere openbaringen, verband houdende met de tegenwoordige omstandigheden, aan Zijn volk gegeven.

De Heer acht Zijne kinderen van dezen tijd te welopgevoed dan dat Hij nogmaals een feestmaaltijd in het vooruitzicht zoude stellen, om hen daardoor aan te sporen hunne verplichtingen na te komen. Wij weten dat zoowel als bij den Heer de liefde de eenige drijfveer is van al hetgeen door Hem wordt ondernomen, en overal door Hem het tijdelijk en eeuwig welzijn van Zijne kinderen in oogenschouw wordt gehouden, dat de Heer van ons evenzeer verlangt dat wij, met terzijdezetting van schijnbaar eigen belangen, gewillig zouden zijn Hem te dienen. Alleen in opoffering bestaat voor ons het bewijs dat wij Hem volgen willen en ons willen scharen onder de serie van voorschriften tot ons heil, al begrijpen wij ze dan ook niet altijd, ontworpen. Zoo is het ook met de wet der tienden. Wij hebben duidelijke openbaringen in deze dagen dat God wenscht dat wij, minstens, zooals reeds in 't begin van ons betoog gezegd, één tiende af zouden zonderen van onze jaarlijksche verdiensten voor Hem. En nog geldt, zoowel als voorheen, de belofte des Heeren dat elkeen die gewillig is daarin 's Heeren wetten te erkennen, en die getrouwelijk wil betrachten, door Hem gezegend zal worden, en den zegen zal worden afgegoten van uit de vensteren des hemels, dat er geene schuren genoeg zullen zijn om alle welvaart te bergen. De zaak is enkel maar of wij geloof genoeg daarvoor hebben. Evenals bij alle dingen geloof de drijfkracht is van het volbrengen van de geboden des Heeren, zoo ook hier, en hier wel in de eerste plaats. Geheel bezijden de waarheid zoude het zijn wanneer wij dachten dat, niet zoodra we er toe over waren gegaan om onze tienden te voldoen, dan direct ons meerdere weelde en rijkdom geschonken zoude worden. Dat is niet de wijze waarop de Heer werkt, en zoo te denken geeft alleen blijk ervan hoe weinig wij somwijlen de werken des Heeren begrijpen. Hij wenscht dat wij gehoorzaam zullen zijn, zonder van onze zijde daaromtrent voorwaarden te stellen, omdat, zouden wij voorwaarden stellen dat op zich zelf reeds een bewijs zoude zijn dat wij niet uit liefde gingen handelen, maar uit zuiver egoïstische bedoelingen, en niet zoodra treedt de zelfzucht in werking bij het onderhouden van de goddelijke wetten, of de beoefenaar daarvan heeft reeds zijn loon weg. Wij worden geacht de beste soort geesten te zijn die ooit tot de aarde zijn gezonden, en de Heer heeft ons tot heden toe terug gehouden en ons pas om dezen tijd op aarde doen verschijnen, omdat wij voorbestemd waren den strijd van dezen tijd, waarvoor bekwame geesten noodig waren, die den Heere getrouw lief hadden, uit te vechten. Liefde tot God alleen mag het zijn dat ons inspireert en de verplichtingen, opgesloten in de wet der tiende, zijn almede de beste middelen om die liefde te toetsen.

Doen wij enkel er aan mee onze tienden te betalen uit een soort plichtsgevoel, dan maken wij ons schuldig aan hetzelfde wat indertijd in de handelingen der Farizeën van ouds oorzaak was dat Christus hen berispte, ja zelfs bestrafte, en tot hen zeide, „Wee u, gij Farizeën en Schriftgeleerden, gij verdient wel de munte en de dille, maar gij laat na het zwaarste der wet te doen.” daarmede andere verplichtingen bedoelende die, wanneer volbracht, een blijk zouden geven van onvergankelijke liefde, waarvan de offers vrijwillig behoorden te worden gebracht.

Ten slotte zeggen wij nogmaals, dat den Heiligen der Laatste Dagen wetten zijn gegeven, waarbij de wetgever van de veronderstelling is uitgegaan dat het aan het godvruchtig hart niet anders dan aangenaam kon zijn het voorwerp zijner liefde een offer te brengen, met al den gloed en met al de frischheid van een liefde geworteld op den bodem van de grootste dankbaarheid die ooit bewezen mag en kan worden. Dan is tiendebetalen eene vreugde, die in omvang en mate toeneemt al naar gelang de getrouwheid is waarmede het beginsel wordt betracht.

VERTROOSTING DES GELOOFS.

Juffrouw van Straten was voor eenige dagen teruggekeerd uit het ziekenhuis, en al voelde zij zich nog zwak, ze was toch als hersteld ontslagen en mocht hopen, dat zij langzamerhand haar krachten terug zou krijgen. Zij had eene levensgevaarlijke operatie ondergaan. Zware wolken hadden er gedreigd, maar ze waren opgetrokken en er was nu enkel lof en dank in haar ziel, dat zij gespaard was gebleven.

Zij denkt steeds dat ze nooit dankbaar genoeg kan zijn, en telkens opnieuw vouwt zij de handen, en een innig dankgebed, zonder woorden, stijgt op naar den Hoorder der gebeden.

Zoo zat zij ook weer op een middag, toen zij geheel alleen in huis was. Haar man was naar zijn werk en de kinderen naarschool.

Heel stilletjes, zonder dat zij iets merkt, ging de deur open, en eene trouwe vriendin, die elders woonde, trad binnen. Juffrouw van Straten keek heel verrast op. „Dag Anna”, zei ze, heel blij, „ben jij daar? Wat is dat heerlijk”.

„Dag Marie”, was 't antwoord, „o, je weet niet half hoe ik naar je verlangd heb, ik moest je zien en spreken”.

„Kom, ga gauw zitten.”

„k Heb altijd zoo met je te doen gehad, dat weet je. 'k Had je al in het ziekenhuis willen opzoeken, maar ik kan bijna nooit weg. Je weet, het is zoo druk bij ons, maar nu kon het geschikt worden en nu moet ik ook alles van je weten.”

„Zeg mij eerst Anna, hoe 't bij jou gaat, dan zal ik van mij vertellen.”

„Bij ons is alles best, maar ongelooflijk druk, zei ik al. Maar toe Marie vertel mij nu. O, in gedachten heb ik alles mee doorgemaakt, daar sta ik je voor in. Wat kwam dit alles nog onverwachts, ik bedoel die operatie”.

„Wel neen onverwacht kwam het heelemaal niet, ik had al jaren vermoed, dat het daarop uit zou loopen”.

„Maar hoe is het dan mogelijk, dat niemand, zelfs ik je beste vriendin, dat nooit aan je heeft kunnen merken?”

„Wel, waarom zou ik daarover klagen? Kijk eens hier Anna, ik wist immers al te goed, dat het mij niet werd aangedaan door menschen. 't Was God, onze Hemelsche Vader die het mij oplei, en Hij alleen weet waarom dit goed voor mij was. Was ik, als ik daarvan heilig overtuigd was, en dat was ik, niet verplicht alles te dragen, zoo goed ik kon? Stel je voor, welk leven de mijnen hadden gehad, als ik altijd had zitten zuchten en klagen. Dan was het immers voor hen niet uit te houden geweest. En moest ik niet eindeloos dankbaar zijn, dat zij allen gezond waren, en dat ik hen die mij het liefste op aarde zijn, niet behoefde te zien lijden?”

„Maar jij moest zooveel ^uitstaan, ik zou in zoo'n geval niet zoo kunnen zijn.”

„Reken mij dat niet te hoog aan, want als je 't goed beschouwt, was het alleen zelfzucht van mij.”

„Zelfzucht? dat kan ik niet begrijpen.”

„Ja, ja, dat is toch zoo, want ik kon de gedachte niet verdragen, dat het voor hen eene verlichting zou kunnen zijn, als ik er eens niet meer was. Zie en dat had toch kunnen gebeuren, als ik als het ware, geheel was opgegaan in mijn ziekte, en voor niets anders oor en oog had gehad”.

„Maar men hoorde je er nooit over.”

„Toen ik trouwde, nam ik voor mij zelf daarmee de diep ernstige verplichting op mij, mijn echtgenoot en onze kinderen zoo gelukkig mogelijk te maken als in mijn vermogen was, en dat ik daarnaar altijd heb getracht, dat weet God.”

„En toen je dan hoorde, dat de operatie niet meer uitgesteld kon worden?”

„Toen heb ik de mijnen opgebeurd en hun verteld, dat 't genoeg mee zou vallen.”

„Wist je dat het zoo gevaarlijk zou zijn?”

„Eerst niet, maar toen het er werkelijk aan toe was, wist ik alles.”

„En hoe was je toen?”

„Hoe erg het was, hoorde ik 's avonds, en den volgenden morgen zou 't gebeuren. Toen de nacht was aangebroken, en ik alleen in mijn kamer lag, was ik eerst onrustig. Mijn geheele leven ging als voor mijne oogen voorbij, en steeds moest ik denken, wie weet of

je wel weer bij komt uit de narcose, wie weet of je morgen niet... onrustig woelde ik heen en weer. Ik vroeg steeds weer: „o laat het toch goed mogen gaan”, maar rust vond ik niet. Maar toen dacht ik, je hebt steeds geloofd en vertrouwd, dat het komt van den Vader, vertrouw je dan nu niet meer op Hem? Heb je dan geen vrede bij de gedachte, dat alles zal gaan, zooals Hij het wil? Als Hij wil dat je herstellen zult, dan zal je herstellen. Heeft Hij het anders besloten, dan moet je toch alles vol geloof in Zijne handen leggen. En toen smeekte ik: „Vader, Gij weet hoe zielsgraag ik wil blijven leven, maar laat het gaan naar Uwen wil, laat mij eenswillend zijn met U, o geef mij daartoe de kracht”. En toen, o Anna, ik kan je nooit zeggen, hoe het toen ging. Er kwam een zalig gelukkig gevoel over mij, dat ik nooit zal kunnen beschrijven. Weg was mijne onrust, weg mijn er tegenopzien. Ik lei mij neer en gaf mij als het ware geheel over aan mijn Hemelschen Vader. Ik had eerst gedacht dat slapen dien nacht onmogelijk zou zijn. Maar toen ik zoo ver was, kwam er eene heerlijke diepe slaap over mij, die mij kracht gaf, alles te doorstaan. Nooit in mijn leven zal ik dien nacht vergeten. Ik voelde toen zoo duidelijk, dat God mij nabij was, en dat ik kracht kreeg van Hem. Weg was mijn onrust toen ik des morgens ontwaakt was, en in een stemming van stil vertrouwen ben ik gebracht naar de zaal, waar de operatie zou plaats hebben”. T. K. E. D. H.—O.

WARE GODSDIENST.

De ouderlingen werkende in de omstreken van Cross Timbers, Missouri, Ver. Staten, bezochten een paar getrouwe Heiligen der Laatste Dagen. De vrouw was invalide en kreupel, en reeds twintig jaar niet in staat zich zelf te helpen. Zij gevoelden zich den heuvel af te zijn geloopen, hadden geene kinderen, en ook geene bureu die nabij hen woonden, zoodat zij zich uitermate verheugden de Ouderlingen eens in hun midden te zien. „Wij”, zoo schreven deze Ouderlingen, „lazen met hen, zongen met hen, en spraken met hen. Wij woonden enkele dagen bij hen, maakten hun huis schoon, en kookten een paar goede maaltijden voor ze. Wij gevoelden ons toen zooals Jakobus zeide, dat dit „ware godsdienst” was. Wij verlieten hen in veel beter geest dan ze bezaten toen we bij hen kwamen.”

„LIAHONA”

CONFERENTIE-AANKONDIGING

De halfjaarlijksche conferentie van 'de Arnheemsche hoofdafdeeling zal worden gehouden a.s. Zondag 8 October. Twee vergaderingen zijn belegd, te weten om 10 uur des morgens in het gewone vergaderlokaal Walstraat 6, en des avonds half zeven in „Het Loge Gebouw” Rijnstraat 42.

Elkeen wordt vriendelijk uitgenoodigd.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

BIJZONDERE VERGADERING TE ROTTERDAM.

Op Donderdag 21 September, 's avonds 8 uur, is in de gewone vergaderzaal „Excelsior”, St. Janstraat 15, een bijzondere vergadering gehouden.

De leidende autoriteiten van de Rotterdamsche vertakking hadden deze samenkomst, in overleg met den Conferentie-president B. Postma, en Zendingspresident J. A. Butterworth, georganiseerd, naar aanleiding van het feit dat een der predikanten van Rotterdam eens weer de noodzakelijkheid had gevoeld, een lasterpredikatie te houden tegen het zoogenaamde Mormonisme.

Een der leden van de vertakking Rotterdam, een meisje 'wat reeds sedert jaren geen der verplichtingen van het evangelie meer nakwam, had zich namelijk bij de gemeente van Ds. v. d. Valk te Rotterdam, aangesloten. De bevestiging van dit nieuwe lid had plaats gevonden in het kerkgebouw van Z.Ew. op Zondag 17 September, en bij die gelegenheid was er door den bewusten predikant een rede gehouden waarin, als naar gewoonte, allerlei fraais was gezegd van de praktijken der „Mormonen”. Sommigen onzer leden, uit de vertakking Rotterdam, waren bij die predikatie aanwezig, en maakten van een en ander melding aan de leiders der afdeeling aldaar, waarop besloten werd een soort protestvergadering te organiseeren in de zaal „Excelsior”, en op die samenkomst Ds. v. d. Valk uit te noodigen, zijne beschuldigingen tegen het „Mormonisme” nader uiteen te zetten en waar te maken.

Zulks geschiedde. Op Dinsdag 19 September werd den dominé een schrijven gezonden waarin Z.Ew. in beleefde bewoordingen werd verzocht boven omschreven samenkomst bij te wonen. Voorts werd door advertenties in de plaatselijke bladen een en ander bekend gemaakt, zoodat stroomen volks Donderdagavond Excelsior-waarts togen om getuige te zijn van de belangrijke dingen die zouden worden besproken.

In een opzicht evenwel moesten de luisteraars teleur worden gesteld. De dominé was niet verschenen. Bij advertentie was door Z.Ew. bekend gemaakt dat hem van de „Mormonen” geene uitnoodiging was geworden, en hij derhalve er ook niet naar toe ging. Waar die advertentie nog in den loop van den dag verscheen dat de vergadering was uitgeschreven, en alzoo nog tijdig ter kennis kwam van de autoriteiten der zending en vertakking Rotterdam, werd gepoogd den predikant telefonisch te bereiken, in welke pogingen men niet mocht

slagen. Onmiddellijk werd nog, in den loop van den namiddag, een telegram gericht aan het adres van den heer v. d. Valk, om hem, mocht inderdaad het schrijven zoek zijn geraakt, wat toch haast, bij de correcte administratie onzer posterijen, niet is aan te nemen — toch nog tijdig uit te noodigen de vergadering bij te wonen.

Zooals gezegd echter, Z.Ew. was niet verschenen, en moesten de luisteraars zich alzoo tevreden stellen met de redevoeringen van Ouderling B. Tiemersma, assistent-redacteur van ons tijdschrift, en Pres. J. A. Butterworth, leider der zending hier te lande.

Om acht uur was de zaal zoodanig bezet, dat voor de sprekers ter nauwernood ruimte overbleef op het platform, en de ademlooze stilte stilte in het gebouw aanwezig gedurende den dienst, en de diepe belangstelling bij de honderden toehoorders die niet tot onze Kerk behoorden, gewekt, zouden den heer v. d. Valk, zoo hij aanwezig ware geweest, ten bewijze hebben kunnen strekken, dat elk woord tegen deze Kerk gezegd in onbewezen lastertaal, een zaad is, uitgestrooid met weliswaar geheel andere bedoelingen, maar wat rijpen zal met vruchten tot in eeuwigheid. Tal van exemplaren van het Boek van Mormon, beschikbaar gesteld voor uiterst lagen prijs, vonden gretige koopers aan het eind der bijeenkomst, en de kleine literatuur, die kosteloos werd uitgegeven, werd zelfs reeds in de gangen en corridors van het gebouw, bij het uitgaan, gretig gelezen.

Aan ons zij het in 't kort een verslag te geven van het gesprokene. De samenkomst stond onder leiding van Ouderling Jakob Dokter, presideerend ouderling der vertakking Rotterdam. Na gebed, uitgesproken bij monde van Pres. Postma, en na 't zingen van het roerend schoone lied, „t' Hijgend hert der jacht ontkomen,” door het Rotterdamsch zangkoor wat, als altijd weer, uitmuntend werk leverde, werd een kort inleidend woord gesproken door Pres. Butterworth, waarna het woord gegeven werd aan Ouderling B. Tiemersma, van Utrecht.

Na in 't kort gewezen te hebben op het vreemde van 't geval, dat door den afwezigen predikant beweerd was geworden geene uitnoodiging te hebben ontvangen, terwijl de copie van het schrijven aan Z. Ew. gericht getoond kon worden, ging spreker over tot behandeling der stof die deel uit zou maken van zijne toespraak.

Ongewoon zijn de lasteringen, ons wederom opnieuw toegeworpen door dezen predikant, niet. Ten opzichte van deze dingen deelt de Kerk van dezen dag wel terdege het lot van haar voorgangster in de dagen van den Heer zelve en Zijne toenmalige apostelen, toen namelijk de leden ook Heiligen werden geheeten zooals elkeen in zijnen Bijbel na kan gaan. In Rome zijnde werd aan Paulus, voor eeuwen her, reeds de vraag voorgelegd, dat men begeerde van hem te weten, want wat deze secte (der Heiligen der eerste dagen) aanging, bekend was dat die overal tegen werd gesproken. En wie waren het die deze

Heiligen tegenspraken? 't Waren niet de Heidenen aan wien in vele gevallen voor 't eerst van God werd verteld, en derhalve niet oordeelen konden over de echtheid der zending van Hem die de apostelen aanmerkten als te zijn de Verlosser der wereld en de Messias voorspeld aan de aloude profeten, maar 't waren daarentegen de Joden die, hadden ze acht geslagen op de profetieën van hunne eigene voorvaderen, hadden kunnen weten dat de Mensch die door de volgelingen van Hem van voorheen, als „Zoon van God” werd voorgesteld, inderdaad de van ouds reeds voorspelde Vredevorst was.

Dit echter, zoo spreker, kan elk lezen in zijn eigen Bijbel. Maar evenals voorheen de eerste Christenen om hunne overtuiging vervolgd en overal tegengesproken werden en tegengewerkt, zoo ook in deze dagen geschiedde het met de „secte der Mormonen” zooals wij genoemd worden door onze tegenstanders. En waarom, en waardoor? Om geen enkele steekhoudende reden, want alle laster die in den loop der jaren, sedert het „Mormonisme” bestaat, tegen ons is uitgekraamd, is op elk punt meer dan duizendmaal voldoende juiste weerlegging gegeven. En waardoor? In de meeste gevallen door menschen die, wilden ze eerlijk zijn, zouden moeten toestemmen dat ze, voor 't overgrootste meerendeel althans, zich nimmer de moeite hebben getroost ook maar inzage te nemen van de boeken waarop de leer der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, is gegrondvest. Bijna geen enkele hunner heeft ooit het boek van Mormon gelezen, om van Leer en Verbonden, en van Paarl van Groote Waarde niet eens te reppen. En toch zijn zulks de boeken waarop, met den Bijbel, de leer van deze vreemdsoortige secte, is gebaseerd, zóó rotsvast, en zóó een innerlijk getuigenis gevend, dat niemand die voort blijft gaan zijne plichten in dezen godsdienst te doen, ooit af kan vallen en een ander geloof omhelzen. Had het lid wat de vorige Zondag door Ds. v. d. Valk als een ledemaat van de Kerk waarvan hij een vertegenwoordiger is, getrouw hare verplichtingen nagekomen in de belijdenis van het Mormonisme, dan zou zij nimmer zijn afgevallen.

Spreker richt zich ten dien opzichte tot de aanwezige Heiligen der Laatste Dagen, en vraagt in diepernstige bewoordingen, in het algemeen, of zulks niet het gevoelen is van elk hunner die door den doop eene vergeving der zonden hebben ontvangen, en den Geest der belofte deelachtig zijn geworden, hen geschonken door het opleggen der handen van Gods bemachtigde dienstknechten.

Diepe stilte heerschte steeds in het eivolle lokaal tijdens de rede uitgesproken door Ouderling Tiemersma, en menigmaal was het op de aangezichten der luisteraars te lezen dat de vreemdelingen in ons midden, nimmer hadden geweten dat die verachte secte zulke hoogheilige dingen verkondigde, en ongetwijfeld is in het gemoed van menigeen de gedachte wakker geworden dat deze Kerk, veracht als

ze is door de wereld, toch inderdaad eene kracht in zich bergt, groot om de wereld te verwinen door den zegen Godes.

Geen woord van tegenlaster kwam er over de lippen van den spreker. Hoe ook aangevochten door de machten der duisternis, meestal zich onbewuste werktuigen kiezende, zooals ook allicht hier verondersteld diende te worden, werd in deze samenkomst daadwerkelijk in praktijk gebracht de woorden van den Heer, dat elkeen der volgelingen van Hem namelijk geroepen is zijne vijanden lief te hebben.

Was Ds. v. d. Valk aanwezig geweest, elk der aanwezige leden van Christus' Kerk zou, in al den eenvoud en waarheid van hun hart even graag dezen predikant het evangelie der waarheid hebben willen verkondigen, en met liefde hebben willen trachten hem te doen inzien, zooals eenmaal Paulus inzag, dat hij tegen God strijdende werd bevonden.

De tweede spreker was Zendingspresident J. A. Butterworth. Ook hier dezelfde soberheid van taal, en het totale gemis aan alle pogen om, waar zijn godsdienst was beschimpt geworden, weder te schelden. Het is waar, de Heiligen der Laatste Dagen gelooven in de goddelijke echtheid van het Boek van Mormon, zoowel als zij gelooven in de goddelijke echtheid van den Bijbel. Van al de dingen door den dominé verkondigd op dien bewusten Zondag, is er evenwel niets te vinden in al de vier standaardboeken der Kerk. Geen enkele leerstelling van de Heiligen der Laatste Dagen leert dat Jezus getrouwd is geweest, dat Hij drie kinderen had gehad, en al deze andere dingen meer, zoo lichtvaardig door onze tegenstanders gezegd, en zoo onbewezen het onwetende publiek voorgelaten. Geen leven is zoo rein dan het leven van de Heiligen der Laatste Dagen die hunne verplichtingen geregeld na komen. Spreker, een Amerikaan zijnde, vertelt van zijne jeugd, en van de opvoeding hem gegeven door zijne ouders en leeraars. Vertelt verder van zijne omgevingen thuis, met enkele eenvoudige en duidelijke woorden den moreelen standaard uitbeeldende van de jonge mannen en vrouwen die in de dagen van zijne kindsheid zijne speelnooten waren.

Waarom, zoo vragen we ten slotte nogmaals, is de wereld verbitterd op dezen godsdienst? Is daar een motief in gansch het geheel te vinden wat de menschen zou verlagen wanneer ze het in hun leven in toepassing wenschten te brengen? Neen, maar daarentegen elkeen zou zich kunnen verbeteren, zijn blik kunnen vergrooten, zijn gemoed kunnen verteederen, wanneer slechts geluisterd wilde worden naar de overreine en schoone levensbeginselen door deze verachte secte aan de wereld verkondigd.

Ruim half tien werd de samenkomst tot slot gebracht, door weer een oogenblik te luisteren naar den zielverheffenden zang van het

koor, en nadat in enkele eenvoudige woorden den Heer dank was gebracht voor de zegeningen geschonken.

Wij besluiten ons overzicht door onzen spijt uit te drukken dat Z.Ew. niet aanwezig was. Allicht had een zoo ernstige vergadering, waarin zoo zeer [de Geest des Heeren aanwezig bleek, hem tot andere gedachten kunnen brengen. Misschien had het hem getrokken, zelf die verachte godsdienst na te leven, en mocht dit niet overeen te brengen zijn geweest met 's mans andere levensomstandigheden, dan toch waren hem allicht de priemen van den Geest des Heeren oorzaak geworden het besluit bij hem te doen rijpen om zijne stem niet meer te verheffen tegen dit werk, omdat, zooals eveneens de Bijbel zegt, wanneer dit werk uit God is, zal het niet kunnen verbroken worden, en zoo het daarentegen van de menschen is, dan zal het, even als alle menschenwerk, zijn natuurlijke dood sterven.

In het begin van het oprichten der Kerk is door onze tegenstanders gezegd geworden dat niet zoodra zou het vierde of vijfde geslacht over deze „bespottelijke” leer heen zijn gegaan, of de kinderen der Mormonen zouden blijken wijzer te zijn dan de ouders, en hun godsdienst zoude niet meer geloofd en nagevolgd worden.

Welnu, wij leven thans in dien tijd van het vierde en vijfde geslacht. Is de godsdienst, waarvan Joseph Smith het aardsche instrument was, om het naar de wereld te brengen op bevel van God, verwaterd geworden, en worden de leerstellingen niet meer geloofd door de zonen en dochteren van dezen grootsten man van de wereld? Neen, maar met grooter ijver dan ooit, begunstigd door meer voorspoed dan immer te voren, gaat de prediking van deze leer voort over de wereld, en elken tegenstand die zij ondervindt, wordt door den Heer herleid tot een middel om meerdere zielen tot de kennis der waarheid te brengen. Getuige de prediking zelf van den dominé, ter weerlegging van wiens bezwaren deze samenkomst was belegd. Honderden van zijne geloofsgenooten waren ter vergadering aanwezig, en de gretige wijze waarop werd geluisterd en waarop, na afloop, de propaganda-lectuur der „Mormonen” werd gekocht, was het beste bewijs dat het gestrooide zaad althans aarde had gevonden, waarin het ontkiemen kon. De tijd zal leeren of het zaad gevallen is in goede aarde, en vruchten zal rijpen voor de eeuwigheid.

BIJ DE STADSPOORT.

Daar was eens een stad genaamd de „Stad der kinderen.”. Er binnen bevonden zich alle soorten van kinderen. Er waren goede kinderen en ondeugende kinderen, vriendelijke kinderen, en anderen die vergaten om vriendelijk te zijn, beschaafde kinderen, en ruwe kinderen, en er waren ook kleintjes die iets aan een of aan beide armen hadden, of aan een of hun beide beenen, zoodat zij niet goed konden spelen als de anderen.

Heelemaal om de stad heen was een hooge muur, gemaakt van steen, en in dien muur was een groote ijzeren poort die elken avond gesloten werd als de zon onder ging, en elken morgen weer werd geopend als de zon opkwam. Als de deur geopend en gesloten werd maakte zij mooie muziek, luid en helder gelijk een kerkorgel, zoodat de kinderen die nog sliepen, of die bezig waren te spelen, en die de poort konden zien, juist wisten welke tijd het was.

Elkeen hield van de Stad der Kinderen. De zon hield er van op die stad neer te schijnen, en zond er hare eerste stralen, en des avonds liet zij hare stralen daar hun laatste spel spelen voor dat de nacht kwam. De bloemen wenschten niets liever dan daar te bloeien, en elk voorjaar kwamen er meer en meer uit den grond op. De vogels wilden daar wezen, en elk jaar kwamen er meer om aldaar hun nestje te bouwen in de boomen van de kinderen, opdat hun stad het eerste zou zijn wat de kleine vogeltjes zouden zien als zij uit den dop kwamen. Ook groote menschen mochten graag daar komen, en brachten mooie dingen mee voor de kinderen om te spelen, of zij namen de kleintjes mede naar andere schoone plaatsen om te spelen, altijd er voor zorgende dat zij ze terugbrachten voor de zon naar ^{de} bed ging, en de groote poort gesloten werd.

Op een zekeren morgen zijn de kinderen bezig waren te spelen bij de poort, hoorden zij een liefelijk belgerinkel, en de weg afziende bemerkten zij een groot aantal prachtige paarden, trekkende een overschoone schitterende gouden koets.

„O, de koning! de koning!” riepen ze allemaal, klappende in hun handen, en in het rond dansende van pret.

„Goeden morgen, goeden morgen,” zeide de koning, lachende, toen de koetsier de paarden vlak voor de poort deed stilstaan. De kleine bellen aan het tuig van de paarden hielden met rinkelen op, alleen nu en dan nog een enkel maal hun stem doende hooren als de paarden met hunne voeten stampten, of wanneer een of ander van de kleine kinderen ze aanraakte om er mede te spelen.

„Wel, laat mij eens zien,” zeide de koning, als de kinderen allemaal in zijn wagen klommen, „wiens beurt zal het nu zijn om met mij te rijden?”

Hij keek onder hen rond, en zag ten slotte een klein meisje staan bij de poort, heelemaal alleen, pruillende, en in een booze luim.

„O wee mij!” riep de koning uit. „Daar pruilt kleine Sofie al weer. O, o, wat een duister gezichtje!”

„Ja, ik ben boos, want ik geloof niet dat het recht is,” zeide kleine Sofie, „gij hebt mij nog nooit eens mee genomen, en de kinderen willen niet met mij spelen, ik ben heel boos.”

„O, gij mijn kleintje!” zei de koning, „wat ben je toch onrechtvaardig. Hier zijn zoo wat honderd kinderen, en ik heb er zoo ongeveer drie medegenomen, maar geen een van al de anderen pruilt. Er zal wel eens een dag komen dat elkeen een beurt heeft gehad. Iederen morgen zie ik rond naar het vrolijkste, zonnigste en gelukkigste gezichtje. En van morgen is het kleine Marie die er het liefste uit ziet.”

En kleine Marie sprong naast hem op het zachte fluweelen kussen, terwijl al de anderen naar beneden sprongen, met hunne handen naar haar wuifden, en haar er aan herinnerden toch vooral weerom te komen. Daarna huppelden ze allen weer terug in de stad om te

spelen, — allen behalve kleine Sofie. Zij bleef bij de poort staan, en woelde met haar voeten in het vuil, en stampte met haar hielen tegen de steenen drempel. Plotseling kwam er een zonnestraal naar beneden en lichtte op haar schouder.

„Wat scheelt er aan, Sofie?” fluisterde de zonnestraal.

„De koning wilde mij niet medenemen, en de kinderen zijn allemaal weggelopen, en hebben mij alleen achtergelaten.”

„Waarom?” vroeg de zonnestraal.

„De koning zeide dat mijn gezichtje duister stond. Wilt u er morgen op schijnen, zoodat het helder lijkt?”

„Ja, dat wil ik hoor,” zeide de zonnestraal, „en ik zal nog meer kleine zonnestraaltjes met mij mede vragen, en wij zullen eens zien of wij uw gezichtje niet helder kunnen doen schijnen.”

Den volgenden morgen, toen de koning kwam, stond Sofie wederom bij de poort, weer in haar zelf pruilende. Maar de kleine zonnestraal herinnerde zich hare belofte, en kwam naar beneden en scheen op haar gelaat.

De koning zag om zich heen, en riep „Goeden morgen, kleine Sofie. Waarom kom je niet hier met de andere kinderen?”

„Omdat,” morde Sofia, „zij mij niet lief behandelen, en ik houd niet van ze, en u neemt mij nooit met u mede.”

„O gij, mijn kleintje!” zeide de koning, „zoo'n onaardig mopperend stemmetje, en zoo'n gefronsd gelaat? De schijnende zonnestraal helpt mede om het fronsen beter te kunnen zien. Wie heeft van morgen het helderste gezichtje? Kleine Joe! Kom aan vent!”

En daar ging kleine Joe heen aan de zijde van den koning. Al de andere kinderen, uitgenomen Sofie, wuifden met hunne handjes en riepen blijde en gelukkige dingen naar hem. Daarna zeiden zij, „Kom-aan elkeen, laten wij samen gaan spelen. Natuurlijk bedoelden zij ook iedereen. Maar de arme kleine Sofie bleef alleen bij de poort staan, en woelde weer met haar voetje in het vuil, en bleef pruilen.

Al spoedig kwam een klein blauw vogeltje naar beneden, en zette zich op een twijg in een boschje.

„Twiet, twiet! Wat scheelt er aan Sofie?”

„Ik ben boos omdat de kinderen niet met mij willen spelen, en de koning mij niet met zich mede nam.”

„Waarom niet?”

„Omdat zij zeiden dat mijn gezicht duister stond, maar de zonnestralen speelden er van morgen op, en zij zeggen dat mijn stem knorrig is en onaangenaam.”

„Wel,” piepte het vogeltje, „ik zal trachten je morgen te helpen. De zonnestraal zal op je gelaat schijnen, en ik zal op je schouder gaan zitten, en heel blijde zingen, en dan zullen wij eens zien hoe het gaan zal.”

Toen nu den volgenden morgen de koning kwam, scheen de zonnestraal op Sofie's gefronsd gezichtje, en het vogeltje zat op haar schouder. Toen de koning tot haar sprak gaf zij in 't geheel geen antwoord, maar liet het vogeltje voor haar zingen.

„Zou het nu niet prettig wezen,” zei de koning, „als nu kleine Sofie's gezichtje ook zoo helder schijnen zou als de zonnestraal, en haar stem zoo blijde zou zingen als die van het vogeltje? Dan zou ik haar met mij mede kunnen nemen.” En daar ging de koning heen, met de kleine dikke Buster.

Weer wilde Sofie niet met de anderen medegaan om te spelen, maar bleef pruilende bij de poort staan. Plotseling hoorde zij een zachte, ernstige stem tot haar spreken, maar toen ze om zich heen keek, zag ze niemand en niets.

„Ik ben heelemaal binnen in je,” zei de kleine stem, „en ik wil eens kijken of ik je helpen kan. Wil je alles doen wat ik van daag en morgen, en elken dag tot je zeggen zal?”

„Ja,” zeide Sofie, „als u denkt dat dan de kinderen met mij willen spelen en de koning mij met zich mede wil nemen.”

„Wel,” zeide de kleine stem, „wij willen het eens probeeren en zien hoe het afloopt. Het eerste ding dan wat je hebt te doen is zoo vlug als je maar kunt de andere kinderen achterna te loopen en hen te vragen of ze met je willen spelen. En dan, pas er op dat je speelt zooals zij willen, en niet zooals je zelf wilt”.

Dien avond, toen kleine Sofie naar bed ging, kwam de stem weder.

„Mij dunkt dat je gezicht er blijder uitziet, en dat je stem ook al een beetje heeft gewonnen. Morgen moet je weer precies zoo doen, en dan moet je bovendien zien iets te vinden wat je voor een ander kunt doen. Breng wat bloemen, of wat versch water aan kleine lamme Teddy, of help hem om ook naar de poort te gaan om den koning te zien.”

Op zekeren morgen, lang na dien, toen de koning kwam, zag hij op naar de poort. „Wel, waar is nu die kleine pruilende Sofie?”

„Hier ben ik! Hier ben ik!” riep Sofie, lachende, en de kleine lamme Teddy in haar armen houdende, zoodat de koning hem zien kon.

„Wel mijn kleine meid, ik kende je niet meer, je gezicht was zoo helder en je stem juist zoo schoon als van dat kleine vogeltje van onlangs. Wil jij van morgen met mij uit rijden gaan?”

„Ik zou wel willen,” zei kleine Sofie, „maar ik had toch liever dat u kleine lamme Teddy met u mede naamt.”

En toen zij dat zei, antwoordde de koning, „zie, uw gezicht gelijkt juist een tuin vol zonnestralen. Ja, werkelijk, ik zal Teddy mede nemen!”

En Sofie wuifde en klapte in haar handjes, en zeide gelukkige en blijde dingen tegen Teddy, en dan liep ze voort om met de andere kinderen te spelen. O, wat hadden ze haar lief en hoe prettig kon ze nu met haar om gaan.

En wie nam de Koning den volgenden dag met zich mede?

God en Zijn wil, moet het eenig doel der zelfopoffering zijn.

MISS MULOCK.

INHOUD:

Tienden	blz. 293	Bijzondere vergadering
Vertrouwing des Geloofs „	298	te Rotterdam . . . . . blz. 301
Ware Godsdienst. . . . „	300	Bij de Stadspoort. . . . „ 305
Conferentie-Aankondiging,,	300	

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.